

community

The New Apostolic Church around the world

01/2020/AI

Motoja për 2020

Krishti na çliron!

Editoriali:
Krishti na çliron!

Shërbesa fetare:
Zoti na jep Shpëtimin

Doktrina:
Shiko, unë do të vij shpejt!

New Apostolic Church
International

■ Editoriali

3 Krishti na çliron!

■ Shërbesa fetare

4 Zoti na jep shpëtimin

■ Pjesa rajonale

10 Dita Ndërkombëtare
e Rinisë

■ Doktrina

16 Shiko, unë do të vij shpejt!

Krishti na çliron!

Të dashur motra e vëllezër të besimit,

shpresoj që të keni lënë pas një vit të mbarë! Unë uroj, që ju të keni gjithnjë arsye të mjaftueshme për ta falenderuar Zotin tonë për të mirat që ai ka bërë!

Tashmë sapo ka filluar një Vit i Ri. Është bërë traditë, që unë së bashku me apostujt e distrikteve të nxjerr, të dhuroj një lajm për këtë vit. Motivi ynë për vitin 2020 është: Krishti na çliron!

Fjalën e marrë nga Bibla për këtë e gjejmë tek letra e Apostul Palit drejtuar Galatasve: „Qëndroni, pra, të patundur në lirinë, me të cilën Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë!“ (Galat 5,1).

Liria – është një dhuratë e lartë dhe e çmuar! Si fëmijë Zoti që jemi ne nuk shikojmë vetëm ekzistencën tonë, vetëm të qenurit këtu mbi këtë tokë. Në vend të parë ne kemi lirinë në Krishtin:

- Perëndia është krejtësisht i lirë. Dashuria e tij ndaj nesh është pa kushte.
- Ne duhet ta zgjedhim lirinë. Ne e kemi në dorë t'ja reflektojmë, t'ja kthejmë dashurinë perëndisë.
- Krishti na çliron – nga mëkati, nga i ligu, nga të gjitha vështirësitë.

Për vitin 2020 ju rekomandoj që të përqendrohemi tek kjo dinamikë shpirtërore: Krishti na çliron!

Foto: NAC International

Një gjë është shumë e rëndësishme për mua: Liria në Krishtin është një dhuratë e Perëndisë. Le të çlirohemi prej Zotit, duke iu dhënë plotësisht veprimit, efektit të Frymës së Shenjtë.

Ngaqë e dimë se i Plotfuqishmi Zot na don, ne vështrojmë plot optimizëm drejt së ardhmes. Dhe duke i mbetur Krishtit besnik, ne formojmë apo krijojmë të ardhmen tonë.

Së bashku me të gjithë apostujt ju përsëndes për zemërsisht dhe ju uroj një Vit të Ri të mbarë dhe të bekuar!

Juaji Jean-Luc Schneider

360 pjesëmarrës festuan së bashku me apostulin kryesor shërbesën fetare në bashkësinë e Brampton (Kanada)

Photo: NAC Canada

Zoti të jep shpëtimin

Fjala nga Bibla: Psalmi 135,6

Zoti bën ç'të dojë në qiell dhe në tokë, në dete dhe në të gjitha humnerat.

Të dashur motra e vëllezër të bashkësisë këtu, si dhe ju që jeni lidhur me këtë transmetim. Ne jemi mbledhur të gjithë këtë mëngjes, me qëllim që të dëgjojmë fjalën e Zotit. Perëndia dëshëron të na drejtohet të gjithëve. Ai nuk u drejtohet vetëm një grupi besimtarësh, dhe jo vetëm popullit të tij, porse ai u drejtohet secilit nga ne në situatat tona të veçanta. Ai dëshëron të flasë me femijët e tij, t'i drejtohet secilit prej nesh personalisht. Ai i drejtohet edhe atij, të cilin e ka zënë gjumi në jetën e tij besimtare. Mund të ndodhë. Ndoshta të rinjtë por edhe të moshuarit mund të kenë përshtypjen se: E njëjta gjë gjithnjë. Nuk po ndodh ndonjë gjë e re. Gjithnjë po të njëjtat histori, e njëjta muzikë, të njëjtët njerëz ... Po bëhet monotone. Nuk ndodh asgjë, asgjë nuk ndryshon. Dhe dalëngadalë njeriun e ze gjumi.

Kujtoni historinë e Palit në Trojë. Pali mbajti atje një predikim të gjatë deri në mesnatë, dhe një i ri, i cili ishte ulur në dritare, e zu gjumi, sepse Pali foli shumë gjatë. Në Shkrimin e Shenjtë shkruhet: „Për shkak të gjumit të thellë ra nga kati i tretë dhe e ngritën të vdekur. Pali iu afrua dhe ra mbi të, e mbështolli me krahë dhe tha: Mos u shqetësoni; se shpirti i tij është në të“ (nga Vep. e Apost. 20,9.10).

Të dashur motra e vëllezër, dikush mund të mendojë: Nuk ndjej më asgjë, besimi im është i vdekur. Ndoshta vjen vetëm për shkak të rutinës, pasi i është bërë zakon.

Sot ai duhet të ndjejë: „Jeta prej Perëndisë është akoma aty! Shpirti jeton akoma, ai ka nevoja, ai ka mall për t'u bashkuar me Zotin, ai dëshiron të dëgjojë fjalën e Zotit, dëshiron të marrë Darkën e Shenjtë dhe të jetë pranë Jezusit.“

Duhet të jetë një eksperiencë e bukur për atë, të cilin e ka zënë gjumi nga ana shpirtërore, e që konstaton papritur, se brenda tij akoma jeton diçka: „Është jetë hyjnore dhe shpirti dëshiron t'i japë ushqim asaj jete, ushqimin për të cilën ajo ka nevojë.“ Do të ishte një eksperiencë e mrekullueshme, nëse do të ndodhte sot.

Ju ndoshta jeni çuditur disi nga fjala e zgjedhur për sot: „Zoti bën gjithçka që don ...“. Mund të të vijnë mendime të çuditëshme, kur e lexon këtë. Ky është thjesht një përshkrim i fuqisë, i pushtetit të Zotit. Zoti është i Gjithpushtetshëm, për të nuk ka kufij. Ai mund të bëjë gjithshka, asgjë nuk është e pamundur për të. Ai mund të bëjë ç'të dojë dhe ai bën ç'ka don. Kjo do të thotë gjithashtu se ai është suveren. Askush nuk mund t'i thotë atij se çfarë duhet të bëjë, askush nuk mund ta detyrojë atë, asnjë njeri, asnjë frymë, asnjë rrethanë. Askush nuk mund ta influencojë atë. Nuk qëndron fakti, kur thuhet: Po të bëj këtë apo atë gjë, atëherë do të veprojë Zoti sipas kësaj apo asaj. Jo! Ai bën atë që dëshiron. Askush nuk mund ta detyrojë atë të veprojë sipas një mënyre të caktuar, edhe nëse do të kish qenë po aq i shenjtë. Atë që Perëndia don, atë bën. Kjo do të thotë, se ne nuk mund ta kuptojmë atë me të vërtetë, pasi vullneti dhe mendimet e tij e tejkalojnë intelektin tonë. Ne nuk mund të themi se nuk e pranojmë vullnetin e Zotit. Ne mund të mos e kuptojmë atë dhe mund të mos jemi dakort me të, por Zoti bën atë që do. Ai don që ne ta pranojmë vullnetin e tij. Këtu nuk ka asnjë diskutim. Ai mund të bëjë gjithshka. Ai bën atë që don. Askush nuk mund ta detyrojë për asgjë. Ama, kjo nuk do të thotë, që Ai vepron pa asnjë rregull apo krejtësisht rastësisht. Jo. Zoti është besnik. Kjo është një

pikë e rëndësishme. Ne mund t'i besojmë atij. Ai është e Vërteta. Ai është i Drejtë, ai është vetë Dashuria. Ai thotë çfarë do të bëjë dhe bën atë që thotë.

Tani ngrihet pyetja interesante: Cili është vullneti i Perëndisë? Çfarë don të bëjë Ai? – Kjo është krejtësisht e thjeshtë. Që në fillim Perëndia dëshëronte që njeriu, të cilin ai vetë e krijoi, të kishte mundësi për t'u bashkuar me të. Kështu që mund ta përmbledhësh vullnetin e Perëndisë. Ai dëshiron që njeriu të jetë në përjetësi i bashkuar me të. Prandaj edhe e krijoi atë dhe ky ka qenë edhe është vullneti i tij. Shumë e thjeshtë për t'u kuptuar. Rënia në mëkat nuk e ka ndryshuar aspak vullnetin e Zotit. Vullneti i Tij qëndron i njëjtë, sjellja e njeriut nuk e ndryshon aspak atë. Ai dëshiron që ne të bashkohemi me të. Ky është vullneti i tij dhe ai bën çfarë dëshiron. Është mirë të dish, se gjithshka

që zoti bën apo ka bërë, i shërben vetëm atij qëllimi. Ai dëshiron që të gjithë njerëzit të fitojnë shpëtimin, të gjithë të mund të bashkohen me të.

Është një vullnet sovran, që ka vetëm një rrugë drejt shpëtimit, që ka vetëm një

rrugë për t'u bashkuar përherë me të dhe kjo është besimi tek Jezu Krishti. Jezusi ka thënë vetë: „Askush nuk mund të shkojë tek Ati, veçse nëpërmjet meje“ (nga Gjoni 14,6). Nga asnjë emër tjetër veçse në emër të Jezu Krishtit mund të jepet shpëtimi (Vep e apost 4,12). Ky është vullneti i Zotit, dhe njeriut nuk i mbetet asgjë tjetër, veçse ta pranojë atë. Rreth kësaj nuk mund të diskutohet: „Kjo është pak jo e drejtë; ekzistojnë shumë njerëz me të vërtetë të mirë, të cilët nuk besojnë në Krisht.“ Këtu nuk po bëjmë fjalë për një këndvështrim moral. Këtu bëhet fjalë për bashkimin me Zotin. I pëlqen apo jo njerëzve; ekziston vetëm një rrugë: Jezu Krishti. Kjo është e vetmja rrugë, nuk ka rrugë tjetër. Njeriu duhet të besojë në Jezu Krishtin. Unë e di që sot shumë e shikojnë tjetërsoj këtë, kanë mendimin se, duhet të kishte më shumë se një rrugë, e cila të çon drejt Zotit. Definitivisht që nuk është kështu. Nuk e ka Zoti të nevojshme që ta kuptojnë të gjithë atë. Ai vetëm thotë: Unë bëj atë që dua, dhe ti duhet ta pranosh atë. Hiqni dorë nga diskutimet. Nuk është objekt për t'u diskutuar. Është kështu siç është. Ka vetëm një rrugë: Jezu Krishti; atij duhet t'i besojmë.

Thirrja e Perëndisë – veçanërisht thirrja për të ardhë tek Jezusi dhe për ta ndjekur atë pas, – është gjithashtu një mënyrë për të shprehur vullnetin e tij. Perëndia thërret kur do dhe nëse do ai. Edhe një herë: Ne nuk mund ta kuptojmë këtë. Ai nuk na jep sqarime për këtë gjë. Ai ka vendosur, që

plani i tij i shpëtimit të kryhet me etapa. Ne presim ardhjen e Jezu Krishtit. Ne presim, si pjesë e bashkësisë nuse e Krishtit, që të marrim pjesë në Dasmën e Qengjit dhe për të shkuar në mbretërinë e Perëndisë si të parëlindurit. Një etapë tjetër do të jetë koha e vuajtjeve të mëdha. Edhe shpirttrave të kësaj kohe do t'u bëhet thirrje për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë. Të tjerë do të thirren në mbretërinë e paqes. Ne nuk mund ta kuptojmë, përse Zoti njërin e thërret sot dhe tjetrin në një kohë të mëvonshme. Mos pyet përse Zoti do kështu. Ne nuk mund ta kuptojmë. Ne duhet ta pranojmë me përlulje atë: këtë e ka vendosur vetë Zoti kështu. Ne dimë vetëm që ai na ka përzgjedhur ne. Nga e dimë këtë? Sepse neve na ka dhuruar mundësinë që të pagëzohemi me ujë dhe me Shpirt të Shenjtë. Rilindja nga uji dhe Shpirti është shenja e të përzgjedhurit tonë. Perëndia ka vendosur t'i bëjë thirrje atij apo këtij. „Unë i zgjodha ata për kohën e Kishës, ata do të jenë pjesë e Kishës së Krishtit. Nëse ata ndjekin apostujt e tyre, ata do të jenë të përgatitur në ardhjen e Krishtit dhe kanë mundësinë të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë si të parëlindur.“ Kjo është vendimtare për ne. Ne nuk e kuptojmë përse u zgjodhëm pikërisht ne ose përse Zoti vepron kështu dhe jo ndryshe. Është vullneti i Perëndisë. Këtë duhet thjesht vetëm ta pranojmë. Atë që Zoti do, atë bën. Por ai nuk vepron arbitrarisht. Ai është besnik. Ai thotë atë që bën, dhe bën atë që thotë.

Ai e ka pajisur njeriun me vullnetin e tij të lirë. Ai nuk donte që njeriu të bënte diçka me detyrim. Njeriu duhet të vendoste vetë për Zotin, sipas gjykimit të tij: „Unë dua t'i përgjigjem thirrjes së Zotit“ - kjo është kryesorja. Perëndia është besnik. Ai ka krijuar botën. Ai e ka krijuar njeriun me një vullnet të lirë dhe do t'i respektojë gjithnjë vendimet e marra nga ne. Ai na ka përzgjedhur dhe dëshiron, që ne ta ndjekim thirrjen e tij me vullnet të lirë. Ai nuk e dikton, nuk e detyron kurrë shpëtimin tonë. Ai kurrë nuk na kërcënon: „Kujdes, se po nuk bërë këtë ose atë gjë, do të jetë e tmerrshme për ty!“ - Jo!

Si veptoi ai me Adamin dhe Evën? Ata e patën mundësinë të përjetonin dashurinë e Perëndisë, madje ata jetonin me Zotin dhe patën gjithçka që u nevojitej. Zoti, me dashurinë e tij, u dha atyre çdo gjë dhe ju tha se çfarë priste prej tyre, kjo qe e gjitha. Gjithshka qe çështje e tyre. Perëndia nuk i detyroi ata për asgjë, nuk i influençoi. Ai tha: „Do ta shikoni që ju dua. Unë ua kam dëshmuar juve dashurinë time, ju mund ta ndjeni atë. Dhe këtë gjë pres prej jush. Ju mund të zgjidhni tashmë krejtësisht të lirë.“

Po kështu vepron edhe me ne. Ai na jep neve mundësinë që ta përjetojmë dashurinë e tij dhe na thotë, se çfarë pret prej

nesh. Tashmë na mbetet neve të vendosim: A i themi po apo jo Atij? - Ai nuk na detyron për asgjë.

Ne jemi dhe do të mbetemi të lirë. Zoti nuk na detyron, ai nuk bën asnjë presion. Ne mund të vendosim vetë, se çfarë duam të bëjmë. Zoti na siguron, që ne deri në fund jemi të lirë për të vendosur. Asnjëherë nuk na detyron t'i themi po zotit. Ai kujdeset gjithnjë - dhe kjo është një pikë e rëndësishme - që ne të mos jemi kurrë të detyruar, t'i themi jo atij. Sido që të jenë rrethanat, ai do të na sigurojë, që të jetë e mundur për ne për t'i thënë atij po, për t'iu përgjigjur thirrjes së tij dhe për ta ndjekur atë. Kjo është diçka shumë

Shërbesa fetare nga Brampton u transmetua në 60 bashkësitë kanadeze; në këtë shërbesë fetare morën pjesë 3600 besimtarë

I pëlqen apo nuk i pëlqen njeriut; ekziston vetëm një rrugë: Jezu Krishti

e rëndësishme, të dashur motra e vëllezër. Merruni pak me këtë gjë. Pali thoshte, se ne nuk mund të na ndajë asgjë nga dashuria e Perëndisë (Rom 8,35). Kjo do të thotë, që Zoti na siguron, ne, çfarëdo që të ndodhë, të kemi lirinë dhe mundësinë për të vendosur drejt dhe për t'i thënë atij po. Nga ana tjetër, nëse tundimet do të ishin të rënda, kur vështirësitë të ishin aq të mëdha, sa të mos ju bënim dot ballë dhe të detyroheshim të largoheshim prej Zotit, dhe ta tradhëtonim atë, atëherë nuk do të ishim të lirë. Zoti dëshiron që ne të jemi të lirë, prandaj kujdeset, që ne, në të gjitha situatat, të kemi mundësinë, t'i themi po atij dhe ta ndjekim pas atë. Kjo është pjesë e besnikërisë së tij. Ai i respekton rregullat dhe sigurohet, se do të respektohet. Prandaj edhe na ka përzgjedhur. Ai na pyet: „A do t'i përgjigjesh thirrjes sime?“ Çfarëdo që të ndodhë - apo edhe nëse nuk ndodh gjë - kjo gjë varet vetëm prej teje. Ti mund të vendosësh.

Perëndia krijon shpëtimin, çlirim tonë. Ne nuk mund ta arrijmë vetë këtë shpëtim apo çlirim tonin. Ne jemi dhe mbetemi mëkatarë. Ne nuk mund të konstatojmë, se mund të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë. Ne kemi nevojë për shpëtim, kemi nevojë për pastrim, ne duhet të shenjtërohemi, për ta thënë kështu fare thjesht. Këtë mund ta bëjë vetëm Zoti. Ne nuk mund të themi: „Unë tashmë jam i denjë. Unë jam një njeri i mirë, unë mund të hyj në mbretërinë e Zotit.“ Kjo nuk funksionon kështu. Perëndia e krijon shpëtimin tonë, por ne duhet të respektojmë kushtet e tija. Ai do të çlirojë ata, që mbeten besnikë; atyre u siguron hyrjen për në mbretërinë e tij. Ai dëshiron që ne të besojmë deri në fund te Jezu Krishti, dhe këtë rrugë të besimit duhet ta ndjekim - çfarëdo që të ndodhë. Kjo nuk është gjithnjë e rehatshme dhe komode. Shpesh do të kishim dashur të ecnim në një rrugë tjetër. Do të kishim dashur që Zoti të na e dëshmonte dashurinë e tij. Do të kishim dashur, që Zoti të na kishte treguar atë apo të na kishte sqaruar këtë gjë. Porse Zoti thotë: Jo, unë kam vendosur një herë e përgjithmonë. Ti duhet vetëm të besosh. Me fjalë të tjera: Ti duhet të kesh besim tek unë. Unë po të jap fjalën, unë po të them çfarë duhet të bësh. Ki besim tek fjala ime. Ki besim tek dashuria ime.

Kjo është rruga e vetme për t'u pastruar, shenjtëruar e çliruar. Kjo është rruga e besimit. Edhe kur ajo çka ti shikon

nuk përputhet me fjalën. Edhe kur ajo çka ti përjeton është krejtësisht ndryshe nga ajo që të është thënë, ti duhet të kesh besim tek Zoti. Ki besim tek Ai. Ki besim tek fjala e tij. Ki besim tek dashuria e tij. Kur ke besim tek ai, atëherë ai do të çlirojë. Ai do të pastrojë. Ai do të shenjtërojë. Ai do të bëjë ty qiellor. Ti do të kesh mundësi për të hyrë në mbretërinë e Tij.

Ai çliron, por vetëm ata, të cilët besojnë tek ai deri në fund. Ai e përmbush planin e tij. Neve jemi thirrur për të qenë pjesë e bashkësisë nuse të Krishtit, për t'u përgatitur nëpërmjet apostujve në Kishën e Krishtit, e për të hyrë në mbretërinë e tij si të parëlindurit. Perëndia do ta kompletojë këtë. Askush nuk mund ta ndalojë atë në këtë gjë. Ai sigurohet, që çdo gjë të shkojë ashtu siç do ai. Ai bën atë që do, dhe ka premtuar, se e keqja apo i ligu nuk do të jetë kurrë në gjendje të fitojë mbi Kishën.

Jezusi ka premtuar, që do të jetë me apostujt e tij deri në fund. Kujtoni tabllonë e dragoit, i cili përpiqet të sulmojë gruan, sipas Zbulesës, por askush nuk mund të pengojë lindjen e djaloshit dhe askush nuk mund të pengojë ngjitjen e tij drejt Perëndisë (Zbulesa 12,1-5). Të gjitha këto thënie rreth Perëndisë tregojnë, që Zoti siguron dhe bën gjithshka që ai ka vendosur të bëjë. Dhe për të ka përfunduar gjithshka. Tek Zbulesa përshkruhet - dhe unë mendoj se kështu do të jetë edhe në Biblën në anglisht - çdo gjë në të kaluarën. Ajo që tregohet atje, nuk është ajo që ndodh tani, porse diçka, që ka ndodhur tashmë, pasi për Zotin nuk ekziston nocioni kohë. Ai nuk bën asnjë njoftim, ai nuk parashikon asgjë. Ai përshkruan vërtetësinë, pasi ai qëndron mbi kohën. Për të është gjithshka e qartë. Gjithshka është bërë. Askush nuk mund ta ndalonte, ta pengonte atë.

Mos u shqetëso, i ligu apo e keqja nuk do të jetë në gjendje të pushtojë kishën. Apostujt do të jenë në gjendje të përmbushin deri në fund detyrën e tyre dhe nusja e Krishtit do të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. Zoti do ta realizojë këtë. Kjo do të thotë gjithashtu, se koha e ka një kufi dhe se Biri i tij do të vijë, kur ai ta ketë vendosur. Edhe një herë: ne, njerëzit e vegjël, nuk mund ta influencojmë atë. Perëndia nuk është i varur prej njeriut. Ai mund ta dërgojë Birin e tij kur të dojë. Biri i Perëndisë nuk ka ardhur akoma, por jo sepse nuk mund të vinte, por sepse Perëndia nuk donte. Ai nuk ka nevojë për ne që të plotësojmë planin e tij të shpëtimit. Unë e kam thënë para pak kohe: Jezusi mund të kishte ardhur para 50 vjetëve dhe të kish marrë më vetë të gjithë ata, të cilët ishin të përgatitur. Nuk varet nga numri apo natyra e njerëzve. Ai mund të bëjë gjëra të mëdha me vetëm disa. Jezusi mund të kishte ardhur para 50 vjetëve. Që ai nuk e ka bërë këtë vjen nga fakti, se nuk ka dashur të vijë më herët, pasi Zoti na do dhe do të na japë shansin, që ne të përgatitemi. Ai bën atë që do. Kjo do të thotë ama, që ne duhet ta marrim atë seriozisht dhe të jemi të vetëdijshëm, se koha e mëshirës është e kufizuar. Ndonjëherë dëgjoj: „Po, por edhe nëse nuk bëjmë pjesë, nuk i përkasim bashkësisë nuse të Krishtit, atëherë do të kemi përsëri mundësinë për ta marrë shpëtimin në mbretërinë e mijëvjeçarit të paqes.“

Zoti bën atë që do. Ai më ka bërë thirrje mua në këtë kohë. Unë nuk kam përse parashikoj, se kjo gjë vlen edhe në kohën e mbretërisë së paqes. Perëndia bën ashtu siç i pëlqen. Unë nuk mund të them: „Unë nuk isha gati, i dashur At qiellor, më jep edhe një shans tjetër.“ Ndoshta, ndoshta, por mund të ndodhë që edhe jo. Unë nuk po kërcënoj askënd dhe nuk po them: „Kujdes!“ Por duhet ta kemi të qartë, se ne si njerëz nuk mund t'i themi Zotit, atë që ai duhet të bëjë.

Tani na ka bërë thirrje: „Të lutem eja, tani vendos!“ Unë nuk kam asnjë mundësi dhe nuk shikoj se si mund ta influencoja atë për të më dhënë edhe një shans tjetër në mbretërinë e paqes. Unë nuk mund ta di: A do ta bëjë ai vallë apo jo. Ai nuk do të më pyesë, çfarë do të dëshëroja të kisha më shumë.

Kjo do të thotë, që ne duhet t'i përgjigjemi tani thirrjes së tij. Tani është për ne koha e mëshirës.

A ta përmbledh me pak fjalë? Perëndia don që ne të jemi të bashkuar me të. Ai ka vendosur të na zgjedhë. Ai na bën neve thirrje tani, në këtë kohë. Ne mund t'i themi atij po ose jo, krejtësisht të painfluencuar nga rrethanat. Askush nuk mund të thotë: „Në këto rrethana të veçanta, unë nuk mund të qëndroja besnik.“ Ky nuk është rasti. Zoti është besnik. Ai gjithmonë është siguruar që ju mundeni dhe ka një mënyrë që ju t'i thoni po. Asgjë nuk mund të më detyrojë ta lë atë. Varet nga unë. Shpëtimi im varet nga besimi im dhe gatishmëria ime për të ndjekur dhe për t'u shoqëruar me të. Kjo është çështja, ju vëllezër dhe motra: shpëtimi im varet nga unë, vetëm nga unë. Shpëtimi im varet nga besimi im. Prandaj edhe lutja e dishepujve: „Na forco besimin!“ (Luka 17,5). Si mund të na forcohet besimi ynë? Jezusi vetë e ka vendosur. Pali thotë: Besimi vjen nga predikimi (Rom 10,17). Njeriu duhet të dëgjojë predikimin, fjalën e Perëndisë për të pasë besim dhe për ta forcuar atë.

Jezusi lutej për ata, të cilët, nëpërmjet fjalës së apostujve, vinin drejt tij (Gjoni 17,20). Apostuli kryesor Fehr thoshte shpesh, dhe unë dua ta nënvizoj: „Për t'u shpëtuar, ne na nevojitet në çdo situatë një besim i fortë dhe e vetmja rrugë për të fituar një besim të fortë është ajo, që apostujt na predikojnë gjithnjë: Të dëgjojmë Ungjillin.“ Kur them „dëgjoj“, nuk e kam fjalën për shqisën e të dëgjuarit, sa për të thënë: „Po, ai ka thënë këtë dhe atë.“ Ne duhet ta „hamë, ta përtypim“ atë fjalë, ta „përpunojmë“, ne duhet të punojmë me të. Ky është edhe problemi i kohës së sotme. Në shoqërinë në të cilën jetojmë jemi mësuar tashmë me Fast Food, unë mendoj se në Kanada po kështu si në Francë dhe në Europë. Ne kemi ushqime të gatshme, ngrënje të shpejtë. Gjithshka është e gatshme.

Me fjalën e Zotit nuk është kështu. Nëse do të kesh diçka të mirë, nëse do të përfitosh nga fjala e Zotit, atëherë duhet të punosh me të, të merresh e të mendosh thellë rreth saj. Duhet t'i drejtosh pyetjen vetes: „Çfarë do të thotë kjo për mua. Çfarë do Zoti nga unë? Çfarë duhet të bëj unë?“ Sa më shumë që të punosh me fjalën e predikuar, aq më tepër e „përpunon atë“, aq më shumë të forcohet besimi. Kjo nuk është një shpikje e apostujve të Kishës Apostolike të Re për të siguruar që kishat të jenë plot. Ky është vullneti i Zotit. Ai bën atë që do. Ai merr vendim - dhe ka vendosur, që kjo është rruga, e vetmja rrugë për të pasë e fituar një besim të

fortë. Dëgjoje fjalën e Perëndisë, „haje“ atë, „përtype“ dhe puno me të. Kjo është vendimtare.

Përveç kësaj ne duam t'i themi Zotit po, në çdo situatë, në çdo rrethanë. Jo sepse duam të shmangim rrezikun, apo sepse duam t'i largohemi sëmundjeve apo problemeve të ndryshme. Ne i themi po Zotit, sepse duam të jemi pranë tij, sepse e duam atë. Ne kemi ardhë këtu, pasi duam të forcojmë besimin tonë, duam të ndjekim Zotin, sepse duam të forcojmë dashurinë tonë ndaj tij. E vetmja rrugë për ne është që të rritemi në njohuritë e Jezu Krishtit. Unë e kam thënë shumë shpesh dhe me të vërtetë që kështu mendoj: Sa më shumë ta njohësh Jezu Krishtin, sa më shumë ta duash atë, aq më i fortë bëhet vullneti e dëshira jote për ta ndjekur atë pas dhe për të qenë pranë tij. Le të jemi të lidhur me Jezusin. Kur ne lexojmë Biblën, të vjen mirë të shikosh gjithshka që ai ka bërë. Por kjo gjë dëshëron të na thotë neve diçka sot. Çfarë do të kish bërë sot Jezusi? Çfarë do thotë kjo për mua, në situatën që unë jam, çfarë ka bërë për mua, çfarë bën për mua, çfarë do të bëjë për mua edhe në të ardhmen? Sa më shumë të jemi të lidhur me Jezu Krishtin, sa më mirë ta njohim atë, aq më shumë do ta duam, dhe aq më e madhe është dëshira e vullneti ynë për ta ndjekur pas atë. Kjo na jep forcë në të gjitha rrethanat, në çdo situatë për t'i thënë Zotit po.

Perëndia bën atë që do. Ne na duhet të pranojmë vullnetin e tij. Por të mos harrojmë: Ai dëshëron që ne të shpëtohem, të çlirohemi. Ai të ka zgjedhur ty. Ai të thotë, se çfarë duhet të bësh. Ti duhet të vendosësh.

Kur ne kemi besim dhe dashuri të mjaftueshme, atëherë do të jetë e mundur për ne për t'i thënë Zotit po deri në fund dhe pastaj ai do të na lumtërojë.

Mendime kyçe

Perëndia do shpëtimin tonë. Ai na ka përzgjedhur dhe na bën thirrje për të hyrë në mbretërinë e tij si të parëlindurit. Ai bën kujdes, që ne të mund ta ndjekim gjithnjë thirrjen e tij. Shpëtimi ynë varet nga besimi dhe vullneti ynë për të qenë pranë Zotit.

Foto nga këndi i Shqipërisë, dalë me apostulin kryesor Schneider, apostulin e distriktit Storck dhe kryeplakun Ermisch

Foto: NAK Shqipëri

Takim me vëllezërit që kanë misionuar dikur në Shqipëri

Apostuli Luis tregon vendet që ka vizituar

Apostuli Otten, përgjegjës për Shqipërinë, midis motrave dhe vëllezërve shqiptarë

Dita Ndërkombëtare e Rinisë

Një ditë e shumëpritur për të gjithë të rinjtë apostolikë shqiptarë.

Që nga dita kur apostuli ynë Otten foli rreth organizimit dhe punës kolosale që duhej bërë për këtë ditë kishin kaluar mbi dy vjet. Për mentalitetin dhe mënyrën se si punojmë ne, diçka e pabesueshme. Ne jemi mësuar të organizohemi e të fillojmë punën, kur afrohet ajo çfarë kemi ndër mend të bëjmë.

Por të rinjtë tanë e panë me sytë e tyre se çfarë punë gjigande ishte bërë dhe çfarë ishte arritur në ato vite. Se çfarë ndjenë ata të rinj që e kishin për herë të parë dhe si u ndjenë ata pak më të rriturit, e kanë shprehur në përjetimet e tyre. Unë

dua të flas pak se si u ndjeva unë si më e vjetra e që më vunë në krye të grupit.

Nuk ishte e lehtë për mua, pasi isha e ndërgjegjshme se nuk do të arrija t'i ndiqja pas këta të rinj. Por zgjedha të bëj punën më të lehtë: t'i pres ata dhe t'i përcjell në aeroport.

Kështu që në orën nëntë po rrija në krye të daljes në aeroportin e madh të Düsseldorf-it kur vështrimi im më zuri grupin e organizuar të të rinjve shqiptarë, të shoqëruar këtë rradhë nga më shumë vëllezër administrate. Grupi përbëhej nga 36-37 veta. Të gjithë të qeshur megjithëse nuk kishin fjetur gati fare, por edhe shumë kuriozë për të parë se ku do të shkonin.

Vëllezër e motra nga kontinente të ndryshme

Mbasi shpërndamë pasaportat e hyrjes, të cilat ishin njëkohësisht edhe bileta treni apo autobuzi, hypëm në autobus dhe mbërritëm në sallën e hyrjes së ekspozitës së madhe e përbërë nga 17 salla gjigande, të cilat ishin kthyer në salla lojrash, salla referatesh dhe work-shops, salla prezantimesh të çdo shteti, salla ngrëniesh dhe fjetjesh, salla koncertesh etj. Ishte menduar me të vërtetë për çdo detaj, si për kujdesjen e fëmijëve të vegjël, pasi kishte çifte të rinjsh të martuar e me fëmijë e deri tek mbushja e celularëve, që tashmë janë pjesë e pandarë e të rinjve.

Për mua, si e vjetër, ishte hera e fundit, por gëzoja për të rinjtë që do të përjetonin një fund-jave të mrekullueshme në atë grup prej mijëra apostolikë të rinj nga e gjithë bota. Pjesëmarrja qe e madhe, rreth 40 000 veta në atë event.

Një mbresë të veçantë na la hapja e Ditës ndërkombëtare të Rinisë nga vetë apostuli kryesor, i cili me humor tha, se për herë të parë kishte në dorë fuqinë, pushtetin për të ndezuar atë zjarr të madh të përhapur në shumë pishtarë njëherësh.

Të rinjtë grupe-grupe ndiqnin koncertet, referatet apo shfaqet që u pëlqenin. Ata u takuan dhe shpërndanë dhurata tek grupi i të rinjve nga Krefeldi, të cilët kishin mundësuar edhe ardhjen e tyre në Düsseldorf. Nuk kishin harruar edhe apostulin e tyre Otten pa i dhuruar një bluzë me flamurin tonë kuq e zi.

Ndërsa vëllezërit e administratës shoqëronin vazhdimisht grupet e vogla, motrat tona të rritura dhe unë u morëm me prezantimin e tavolinës, që na ishte caktuar për Shqipërinë. Me vete kishin sjellë dy veshje popullore nga krahina e Lushnjes, flamuj të shumë, e stilolapsa me emblemën e shqiponjës dykrenare, kartolina e lule të shumta të bëra me dorë nga vetë të rinjtë tanë. Edhe pse një tavolinë e vogël, interesi për Shqipërinë qe shumë i madh. Vëllezër të shumtë gjermanë, të cilët kishin ardhur në vitet e para si misionarë në Shqipëri, kërkonin e pyesnin ku ishte tavolina e shqiptarëve. Takimet ishin sa emocionuese po aq edhe të bukura e të dashura. Edhe të panjohur afroreshin dhe shfaqnin dëshirën për ta vizituar Shqipërinë. Patëm raste edhe të të rinjve gjermanë, të cilët kishin zgjedhur për shoqen apo për shokun e jetës të rinj e të reja nga Shqipëria. Edhe ata u grumbulluan pranë tavolinës sonë.

Gëzimi ynë u shtua, kur një mbasdite u afruan pranë nesh edhe apostuli i distriktit dhe ai kryesor, apostuli ynë Otten, të cilët na përgëzuan dhe nuk ngurruan të bëjnë edhe foto me ne.

Pamje nga stadiumi Arena, ku edhe u mbajt shërbesa e madhe fetare e mbajtur nga apostuli kryesor Schneider

Si gjithmonë çdo event ka edhe pikën e tij kulminante, e cila është shërbesa e përbashkët fetare, e cila ashtu si edhe koncertet të tjera si: ditën e premtë Pop Oratorium, të shtunën koncert për të rinjtë dhënë nga korre të ndryshme etj, u mbajt në stadiumin e madh Arena-Düsseldorf.

Grupit të shqiptarëve si dhe shumë grupeve të tjera i kishte rënë rruga më e gjatë për të bërë rruga jeshile (Grüne Route). Atë ngjyrë e kishim edhe në pasaportë dhe atë duhet të ndiqnim.

Pritja e vullnetarëve që na shërbenin qe e jashtëzakonshme. Ata kishin dalë çdo pesëdhjetë metra për të shpërndarë mëngjesin dhe lëngjet për të pirë. Kishin eksperiencë në këtë gjë. E dinin mirë që nuk mund të hanin nëpër mensa 30-40 mijë vetë njëherësh. Dhe stadiumi erdhi duke u mbushur një orë më parë se të fillonte shërbesa.

Pamja qe madhështore, të linte pa fjalë. Brohoritjet dhe entuziazmi të linin pa frymë. Grupe të tëra duke tundur e lëkundur flamujt e ndryshëm, por të gjithë sëbashku kishin një qëllim: Të merrnin atë të dielë bekimet e Zotit nëpërmjet apostulit kryesor, apostujve të distrikteve si dhe apostujve të tjerë.

Ora po afronte dhe zhurma sa vinte e zbehej, diku disa minuta para fillimit ra heshtja. Të gjithë i luteshin Atit Qiellor me zemër për të pasë një shërbesë sa më të bekuar. Apostuli kryesor, i rrethuar nga një grup i paparë deri atëhere apostujsh nga e gjithë bota, zunë vend dhe i gjithë

stadiumi këndoi këngën e caktuar për fillimin e shërbesës. Një ndjesi e pa përshkrueshme, një frymë që të mbushte të gjithë krahërorin dhe lot që nuk dija t'i shpjegoja, së paku unë si më e vjetra aty.

Edhe pse nëpër bashkësitë tona na duket ndonjëherë sikur po pakësohemi, sikur po na shterrojnë të rinjtë, aty m'u shtua shpresa se puna e Zotit nuk mbaron kurrë. Ajo do të shkojë më tutje deri sa Zoti ta kompletojë, ta përfundojë atë, kur të jetë gjetur edhe shpirti i fundit që ai ka zgjedhur për ta bërë fëmijën e tij.

Shërbesa u përkthye në anglisht që nga altari, i cili ishte ndërtuar në formë trekëndëshi, me qëllim që apostuli kryesor çdo dhjetë minuta t'u shërbente të gjithë anëve të stadiumit. Korri i madh prej 4 deri në 5 mijë të rinjsh ishte shumë imponant. Një orkestër gjigande e mbështeste atë gjatë këngëve.

Kur mbaroi shërbesa të rinjtë shpërthyen në ovacione të papara, saqë grupit të apostujve iu desh gati pesëmbëdhjetë minuta për t'u larguar.

Të rinjtë lanë ngadalë stadiumin. Në rrugë përsëri vullnetarët me qese në duar, por këtë rradhë ushqim e lëngje për drekë për të gjithë ata që do të largoheshin mbasdite për në vendlindjet e tyre.

Unë u ndjeva disi keq dhe e vetmuar mbasi e përcolla grupin tim. Edhe unë kisha një copë rrugë për të bërë dhe gjatë gjithë kohës mendoja për çka përjetova. Jam e bindur se kështu kanë bërë edhe të rinjtë e Shqipërisë, deri sa kanë mbërritur nëpër shtëpitë e tyre, ku besoj se nuk kanë fjetur atë natë, por ju kanë treguar anëtarëve të tjerë të familjes për atë përjetim të bukur në mesin e të rinjve apostolikë nga e gjithë bota.

Dusseldorf, Germany, Juni, 2019 #Grune Route

E dashur Blerta,

Tani që po të shkruaj jam kthyer nga një udhëtim i mrekullueshëm nga Dusseldorf, Gjermania. E ndiej ende aromën e mirë të pemëve e rrugëve plot gjelbërim. Ndihesha e mbrojtur prej tyre; degët e tyre më kujtonin krahët e mëdha dhe më ofronin oksigjen për trupin, gjatësia e tyre më ofronte hije përgjatë rrugëtimit që të ishte më i freskët, ato ishin shtëpi për zogjtë të cilët cicëronin dhe rruga bëhej më e këndshme.

Eventi në të cilin isha ftuar quhej: "Hier bin ich", një takim i të rinjve nga e gjithë bota. Ky event po ndodhte sërish pas 10vjetësh. Lexoje emocione në sytë e njerëzve që po ritakoheshin pas kaq shumë vitesh, ata që kishin qenë pjesëmarrës.

Të mbledhur në sipërfaqen e madhe të Messer Arena, hapësira ku zhvilloheshin panairë, grupi me të cilin udhëtova nga shqipëria, hapëm krevatet me ajër, batanijet si në kamp. Në cdo hapësirë kishte ujë, lëngje frutash, një menci për të ngrënë, dhe në hapësira të tjera zhvilloheshin aktivitete në të cilat mund të njihesha me kulturat e ndryshme, të dëgjoje muzikë, poezi, shikoje vepra arti, të ishe më pranë me njerëzit, të ishe më pranë me Zotin.

Transmetimi satelitor gjithmonë më bënte kurioze si mund të ishe të ndodheshe në atë organizim me aq shumë njerëz. Kori i madh në numër dhe me një zë që të prekte shpirtin dhe të dëgjoje me vëmendje. Tani unë isha pjesë e saj, sikur sapo kisha kapërcyer ekranin, por në një event akoma më të madh. Në një stadium ku ishim mbledhur 30.000 njerëz nga vende të ndryshme të botës, me të njëjtin besim. Ishte si një ëndërr dhe nuk doja të më zgjonte kush. Cdo ditë ishte e vecantë, në cdo ditë ndodhte dicka më e bukur.

Në ditën e hapjes u drejtua të gjithë te stadiumi Messer Arena. Organizim deri në detaje, ngjyrat e shiritave që kishim në duar tregonin vendet ku do të uleshim dhe drejtimin që duhet të ndiqnim. Një ecje pak më e gjatë për grupin tonë, grupi me ngjyrën jeshile. Të gjithë drejt të njëjtit qëllim, të gjithë me etje për të mësuar më shumë për veprën e bukur që Jezusi na ka falur, Besimin. Ne drejtoheshim si gjaku në vena, veshur me bluza ngjyrë blu për te zemra e stadiumit për ti dhënë shpirtit paqe dhe dashuri. "Këtu jam unë, këtu jemi ne, ti nuk je vetëm, ti nuk ke qënë asnjëherë vetëm"; me një moto frymëzuese cdo ditë ngriheshim për ti shërbyer vetes, njëri-tjetrit, besimit në Zot.

U njoha me njerëz nga vende të ndryshme. Mirësjellja dhe bashkëpunimi ishin vlerat që pashë që ditën e parë. Njerëz të thjeshtë që buzëqeshnin dhe gëzonin ditët në kamp. Të ndryshëm ishim, nga vende të ndryshme të botës vinim, por kishim një emërues të përbashkët "besimin në Zot". Emri im përkthehet jeshile, Blerta, dhe kur mora këtë shirit mu kujtuan shumë gjëra dhe se kjo ngjante me ato ëndërrat e mia të fshehura në shpirt prej të përditshmes, prej vështirësive, prej humbjeve, prej shumë justifikimeve që zemra gjen rrugës teksa rritesh dhe janë më të forta edhe se vetë gjërat e bukura, qofshin ato të vogla, por që ndodhin. Teksa shikoj ciftin që kam përkrah dhe përgjatë gjithë udhëtimit më kujtohet dashuria, sepse ata zgjedhin ta duan njëri-tjetrin çdo ditë pa marrë parasysh se është e vështirë. Shoh diku përgjatë rrugës e kam harruar atë mësim. Kam harruar atë që kam mësuar nga Bibla, kam harruar se çdo ditë është një dhuratë, është një shans për të hapur zemrën ndaj botës ose për ta mbyllur atë. Unë pashë dhe ende i shoh të gjithë fytyrat e njerëzve që ndanë zemrën në ato 4 ditë me mua si një familje e madhe dhe për këtë jam falenderuese.

U luta! U luta shumë! Këndova! Këndova këngë të bukura që më motivuan!

Dashurova! Dashurova në shpirt Zotin më shumë! Në zemrën time rrahjet e shpeshta më kujtonin që unë jetoja. Besova! Besova në veprat e mrekullueshme që ne njerëzit kemi midis njëri-tjetrit si dhuratë nga Zoti ynë dhe duhet të jemi falenderues për këtë, jo për ta marrë si të mirëqënë. Qava! Lot gëzimi më dolën ditën e dielë kur mëngjesin nuk mund ta hanim te mensa dhe përgjatë rrugës u shpërndanë canta prej letre me ushqime plot. Mu kujtua pjesa nga Bibla kur Jezusi mori dy bukë e peshk dhe u dha për të ngrënë të gjithëve.

Falenderova! Falenderova të gjithë dhe për gjithcka. Falenderova Apostujt që drejtuan eventin dhe përcuan fjalën e mirë në zemrat e gjithsecilit. Falenderova, organizatorët, vullnetarët, kuzhinierët, ata që mbanin rregullin, ata që të informonin, njerëzit me të cilët udhëtova, falenderova shumë- shumë falenderova deri te natyra e bukur e qytetit të Dusseldorfit.

Ditët ishin të gjata plot diell, netët ndricoheshin nga yjet dhe llambat shumë ngjyrëshe të aktiviteteve të ndryshme. Muzikë për shpirtin ishin tingujt e shoqëruar me fjalët "Hier bin ich".

Në një nga ditët dolëm për vizitë në qytetin e vjetër të Dusseldorfit. Shijova cokollata që u shkrinë në gojë dhe aroma e tyre shpërtheu në cdo mure të qelizave, të shijshme. Bëmë foto, u lodhëm duke ecur dhe

vështruar arkitekturen e vecantë sikur donte të tregonte nga historia kur ishin ndërtuar dhe si i kanë rezistuar vështirësive të kohës që kanë kaluar. Njerëzit e veshur me finesë dhe ecja e tyre e qetë depërtonte te cdo vizitor. Rrugët e pastra dhe me tabela që orientonin këdo. Harta nëpër stacione për të gjetur lehtë ku doje të udhëtoje.

Mu duk sikur kisha jetuar prej kohësh në këtë qytet. Ky ishte një udhëtim të cilin do të doja ta bëja edhe njëherë! Po e mbyll këtë letër me shprehjen e një prej apostujve: “Jetoje jetën plotësisht sot!”

Me dashuri

Blerta=Grune Route

*Ditar/- letër drejtuar vetes

*Kuptimi i emrit Blerta = ngjyra jeshile kur fillon pranvera dhe fushat, malet mbulohen nga bari dhe pemët

Babai Prift ne Familje

Një figurë mjaft e rëndësishme. Fëmijët e shikojnë si hero. Këtij heroi do t'i duhet të tregojë një shembull të jashtëzakonshëm në familje. Çfarë dua të them? Po ja, dua të them këtë. Kur merr përgjegjësi për të qënë prind sepse nuk të detyron njeri ta marrësh këtë detyrë, duhet patjetër t'i thërrasësh mendjes për të qënë korrekt në detyrimet dhe përgjegjësitë e tua familjare. Duke filluar që nga përgjegjësia për të punuar, për tu aktivizuar në familje fizikisht, shpirtërisht që do të thotë, përkushtim total në familje. Shembulli i parë është që babai të mblidhet në shtëpi, të identifikohet me anëtarët e tjerë të familjes duke diskutuar, bashkëbiseduar dhe ndërvepruar me familjarët. Fëmijët kanë nevojë për përkujdesjen dhe vëmendjen e babait. Familjen nuk mund ta mbajë vetëm njëri nga prindërit dhe tjetri të jetë vetëm formalisht. Ti je prezent fizikisht por nuk flet dhe duke mos folur, ata nuk të njohin dhe ti nuk i njeh anëtarët e familjes tënde, pra fëmijët e tu. Situata, sot, është alarmante. Baballarët nuk ulen të hanë bashkë me fëmijët. Mund të shihen vetëm pak minuta në ditë se janë të zënë me problemet jashtë familjes. Do vij një ditë që problemi familjar do të jetë akoma më i madh nga problemet e tjera sepse nuk do të dish se çfarë bëhet aty. Fëmijëve nuk u jepet mundësia të kalojnë kohë me babanë, ai nuk i dëgjon, ai nuk kthen përgjigje, ai bërtet, ai fyen, ai përpiket të heq qafe fëmijët e tij, duke i dërguar në aktivitete ose kurse private që ata nuk i kanë zgjedhur vetë nga dëshira e tyre por nga dëshira e babait. E tmerrshme! Të jetosh në një familje dhe të

mos njohësh anëtarët e saj. Kjo nuk shkon! Babai ka po aq përgjegjësi sa edhe nëna. Ai duhet të jetë si një prift për familjen e tij. Në Bibël thuhet: “Kreu i gruas është burri dhe kreu i burrit është Zoti”. Nëse kreu nuk ka asnjë interes për familjen, ajo familje është e shuar dhe papritur gjendesh përballë problemeve të cilat i ke shkaktuar vete ti, nga mosvëmendja dhe përgjegjësia. Sukseset në familje arrihen kur të dy prindërit janë të lidhur fort me njëri-tjetrin. Ata mirëkuptohen, tolerojnë nga dashamirësia por qëndrojnë bashkë në çdo rrethanë dhe vështirësi. Vlerat e mira të të dyve janë libri që fëmijët lexojnë çdo ditë. E ardhmja e fëmijëve është e lidhur me performancën e sjelljes, qëndrimeve, arsytiveve, komunikimin dhe fisnikërinë e zemrës së prindërve. Për këtë arsye them se është e domosdoshme që familja të vijë komplet në kishë. Fjala e zotit është sikur del përpara një pasqyre, aty shikon, aty mat veten tënde dhe korigjon ku e ke gabimin. Prandaj edhe them që babai duhet të jetë edhe prift në familje. Ai duhet të sillt sipas shembullit të Jezusit me butësi e dashuri, i matur e tolerant e të luajë rolin kryesor në edukimin e fëmijëve. Ai nuk duhet të harrojë, se sjellja e tij vlen më shumë se mijëra fjalë.

Këtu do të doja të bëja një krahasim edhe për drejtuesin e bashkësisë, për babain e kësaj familjeje të madhe. A nuk është edhe roli i tij po kaq i rëndësishëm e kryesor për ne fëmijët e Zotit, për bashkësinë e tij? A nuk duhet që edhe sjellja e tij t'i përshtatet predikimit, fjalëve që ai thotë para Altarit. Roli i tij drejtues duhet të jetë i ndjeshëm. Ai duhet të jetë vetë shembull në çdo aspekt të jetës së tij. Ai duhet të përpiket të jetë i ngulur thellë në besim, të bëhet udhërrëfyesi ynë, pasi sytë tanë drejtohen tek ai. Ai duhet të na qëndrojë pranë në vështirësi e në gëzime, ai duhet të dallojë me një vështrim hallin tonë, ai, siç thotë populli, duhet të na njohë neve në majë të gishtrinjve. Një njeri të tillë të kompletuar e ndjek pas më me lehtësi, apo jo?

Por sa larg jemi vallë nga ajo që duhet të ishim? Për këtë kërkojmë në shërbesë fetare, në lutjet tona, që zoti të shikojë e mëshirojë përpjekjet e drejtuesve tanë, pasi të gjithë jemi njerëz mëkatarë, por duke ardhur me vetëdije në shërbesë, duke e marrë fjalën që thuhet në rradhë të parë secili për veten e tij, do të përmirësohemi nëpërmjet fjalës së Perëndisë dhe do të vijë dita kur para pasqyrës së tij hyjnore Ai të na pëlqejë, të jemi bërë dikushi para syve të tij. Po arritëm këtë ja ka vlerë për çka kemi besuar.

Të dashur motra e vëllezër shpreha thjesht çfarë kisha në zemër.

Photo: Oliver Rütten

| Shiko, unë do të vij shpejt!

Rikthimi i Krishtit qëndron jashtë llogaritjeve njerëzore. Gjithçka që ne dimë, është ajo çka ka thënë Jezusi. Në shkrimet e tij mësimdhënëse apostuli kryesor Jean-Luc Schneider ju jep përgjigje shumë pyetjeve, përveç njërës.

Çfarë thotë Bibla për veprimet e Zotit në të kaluarën?

Perëndia shfaqet apo zbulohet nëpërmjet natyrës dhe historisë. Shfaqja apo zbuluesia e Zotit në histori është trajtuar në detaje tek Katekizmi si më poshtë: „Fakti që Zoti është i dukshëm në histori, është i dukshëm së pari në zhvillimin e popullit të Izraelit, siç dëshmon edhe Testamenti i Vjetër“ (Katekizmi i Kishës Apostolike të Re (KNK) 1.1.2).

„Ngjarja kryesore e shpëtimit për popullin e Izraelit, është çlirimi nga skllavëria egjiptiane“ (KNK 1.1.2). Për shembull, në historinë e Izraelit luftrat e humbura interpretoheshin si ndëshkime hyjnore. Robëria babilonase u konsiderua si gjykim i Zotit dhe kthimi në Jeruzalem si një fakt mëshirues i Zotit. Një shembull të kësaj mënyre të kuptuarit të historisë mund ta gjejmë tek 2 Kronikat 36,19–23.

Mesazhi kryesor i Testamentit të Ri është mëshirimi i Zotit i vendosur në histori në Jezu Krishtin: „Mëshirimi i Perëndisë në njeriun Jezu Krisht është vetëzbulimi i Zotit në histori, që tejkalon gjithshka që ka ndodhur më parë (Gjoni 1,14; 1. Timoteu 3,16).

Cila është lidhja midis historisë njerëzore dhe historisë së shpëtimit?

Lindja e Birit të Perëndisë vendoset tek Luka 2,1,2 shprehimisht në një kornizë historike“ (KNK 1.1.3). Formula e Testamentit të Ri “kur koha u plotësua” krijon lidhjen midis historisë profane dhe historisë së shpëtimit.

Ndërsa tek Ungjilli sipas Lukës lindja e Jezusit tregohet apo lidhet me ngjarje konkrete të historisë, tek Galat 4,4 thuhet vetëm: „Porse kur u përmbush, kur u plotësua koha, Perëndia dërgoi Birin e tij, të lindur nga një grua dhe sipas rregullit, ligjit (...).“ Këtu të bie në sy, që Pali heq dorë nga çdo reference specifike historike. Nuk përmendet askund që do të kish qenë e nevojshme që Biri i Perëndisë të bëhej njeri për shkak të kushteve të jashtme historike, Përkundrazi, ajo shprehet me sigurinë se koha e mëshirimit ishte e duhura dhe e përshtatshme për të përket historisë së shpëtimit. Përse kjo është kështu, bazohet krejtësisht në vullnetin e Perëndisë.

Shfaqja apo ardhja e Jezusit dhe shpallja e tij, sipas Markut 1,15 ka një karakter simbolik: „Koha u përmbush, dhe mbretëria e Perëndisë erdhi më pranë, u afrua edhe më. Pendohuni dhe besoni në Ungjillin!“ Këtu besimi se Jezu Krishti predikon vullnetin e Zotit në një mënyrë më autentike dhe autoritare dhe është parakushti për njohjen e personit të Tij si një ngjarje qendrore në historinë e shpëtimit dhe në rrjedhën e tij.

Si mund ta kuptojë njeriu vullnetin e Zotit?

Ai që beson tek Jezusi, ai dallon, se në të është prezent mbretëria e Perëndisë. Shenja të tjera gjejmë te veprat e Jezusit – te predikimi, te mrekullitë e tij –, origjina hyjnore e të cilit mund të konstatohet vetëm përmes besimit tek ai.

Le t'i përmbledhim: Për Testamentin e Vjetër dhe të Ri është një mendim, një çështje e natyrshme: Perëndia vepron në histori. Sidoqoftë, për të kuptuar se Zoti vepron historikisht, nuk ndihmon vetë historia, porse besimi.

Më poshtë do të trajtohej pyetja, nëse ngjarjet konkrete historike mund të vlerësohen si shenja dhe tregues objektivë të gjendjes së historisë së shpëtimit. A ka kuptim të kërkosh në historinë bashkëkohore shenja apo të dhëna për afërsinë e kthimit të Krishtit?

Ka shenja të afërsisë së kthimit të Krishtit?

Tek Ungjillet sinoptikë, parashikues – pra ato sipas Mateut, Markut dhe Lukës – gjendet tek secili e ashtuquajtura fjala e Jezusit për kohën e fundit. Atje përmenden ngjarje, të cilat i referohen shfaqjes, zbulimit të Birit të Perëndisë.

Tek Marku 13,4–10 dishepujt e pyesin Jezusin për fundin dhe marrin përgjigjen e mëposhtme: „Na thuaj, kur do të ndodhë ai (fundi)? Dhe cila do të jetë shenja, se kur do të ketë përfunduar, do të jetë kompletuar kjo? Jezusi filloi t'u thoshte atyre: Bëni kujdes, që të mos ju tundojë askush! Do të vijnë shumë nën emrin tim dhe do të thonë: Unë jam ai, dhe shumë do të tundohen, tërhiqen prej tij. Por kur të dëgjoni për luftra apo klithma lufte, mos u friksoni: Kështu do të ndodhë. Porse nuk do të jetë akoma fundi. Pasi do të ngrihet një popull kundra të tjerëve dhe një mbretëri kundra tjetrit; aty-këtu do të ndodhin termete, do të pllakosë uria: ky është fillimi i dhimbjeve. Por ju jinni të kujdesshëm! Ata do t'ju dorëzojnë nëpër gjykata dhe do t'ju rrahin nëpër sinagoga dhe do t'ju sjellin përpara qeveritarëve apo mbretërve si një dëshmi, për shkakun tim. Dhe Ungjilli duhet predikuar më parë ndër të gjithë popujt.“ Në të njëjtën kohë Jezusi i paralajmëron ata prej Jezusëve të rremë, të cilët do të shfaqen: „Kur dikush do t'ju thotë: Shiko, këtu është Krishti; shiko, atje është!, mos u besoni. Pasi do të shfaqen Krishta të rremë dhe profetë të rremë, të cilët do bëjnë shenja e mrekulli, me qëllim që, po qe e mundur të tundojnë të përzgjedhurit e mi“ (Marku 13,21.22).

Dhe së fundi do të tematizohet ardhja e Birit të njeriut – pra, kthimi i Jezu Krishtit: „Por ato ditë, mbas çdo vështirësie, do të errësohet dielli dhe hëna do të humbasë shkëlqimin e saj, dhe yjet do të bien prej qiellit, dhe forca e tij do të

lëkundet. Dhe pastaj do të shohin ata Birin e njeriut që do të vijë në re me një forcë dhe lavdi të madhe. Pastaj ai do të dërgojë engjejt e tij për të mbledhë të përzgjedhurit e tij nga të katër erërat, nga skaji i tokës deri në skajin e qiellit“ (Marku 13,24–27).

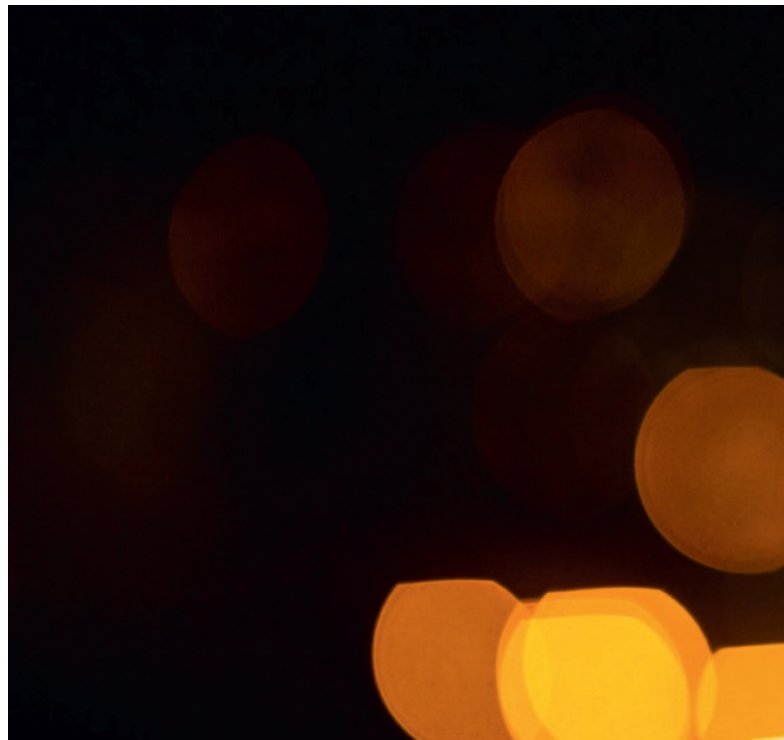
Përse nuk mund ta tregojnë ngjarjet historike kohën e kthimit të Jezusit?

Kur i lexon këto rreshta, të krijohet në fillim përshtypja, se është e mundur që ta lidhësh atë (ardhjen e Zotit) qartë me ngjarje konkrete historike. Nëse i hedhim një vështrim më të afërt vargjeve, atëhere dallon se nuk janë edhe aq të qarta. Si indikatorë të Fundit quhen apo numërohen luftërat, mësuesit e rremë, përndjekja e të krishterëve, por përmenden njëkohësisht edhe ngjarje positive si predikimi, përhapja universale e Ungjillit. E mbi të gjitha këto përmenden si referim edhe ngjarje e ndodhi përtej historisë – ngjarje kozmike: errësimi i diellit dhe i hënës, rënia apo shkëputja e yjeve nga qielli si dhe „lëkundja e forcave qiellore“. Për „lëkundjen e forcave qiellore“ bëhet fjalë edhe tek 2. Pjetri 3,10: „[...] atëhere qiejt do të shkatërohen nga një përplasje e madhe, porse elementet do të shkrihen nga nxehtësia.“

Po ta shikosh tekstin më me vëmendje, konstaton se është e pamundur që thëniet, deklaratat e tij t'i lidhësh me ngjarje apo ndodhi konkrete historike. Here pas here ngjarjet historike janë konsideruar si ndodhi të egra dhe unike, dhe janë kuptuar si shenja të ardhjes së Krishtit. Le të kujtojmë vlerësimin që iu bë Revolucionit francez si ngjarja, si ndodhia e kohës më të fundit nga kisha katolike-apostolike. Shpesh shikohej vetëm në Europë dhe harrohshin katastrofat historike, të cilat zhvilloheshin në kontinentet e tjera. Edhe ne nuk mund të themi, se kjo që ne po përfjetojmë, është më e keqe dhe më e rëndë, ne duhet të dallojmë se: të gjitha këto ndodhi dhe ngjarje historike janë shenjë që tregojnë, se rikthimi i Krishtit është tejet i nevojshëm, mëse i domosdoshëm.

Nuk mund ta sigurojnë besimin shenjat?

Në traditën Apostolike të re shikohet si shenjë për ardhjen e Krishtit edhe rizënia përsëri me persona e postit të apostujve. Kështu shkruhet edhe brënda për brënda trajtimit të planit të shpëtimit tek KNK 4.4, se „rizënia me persona e postit të apostujve, (...) ka për qëllim përgatitjen e bashkësisë nuse për ditën e rikthimit të Jezu Krishtit.“ Ky mendim theksohet edhe në vende të tjera, si tek KNK 6.4.2.3: „Puna apo veprimi i apostujve të thirrur (në shek. 19-të) nuk do të krijojnte apo themelonte një bashkim tjetër të krishterë, porse qëllimi i saj i vetëm qe, të përgatiste për ardhjen e Zotit të gjithë krishtërimin në përgjithësi.“ pra, posti i apostujve është një shenjë që tregon, se historia e shpëtimit ka hyrë në një fazë të tillë, e cila do të përfundojë,

do të kompletohet me ardhjen e Krishtit. Sigurisht që posti i apostujve të kohës së re është një shenjë apo tregues për ardhjen e Jezusit vetëm për ata që besojnë, se ai u shfaq vetëm për shkak të një akti, të një veprimi hyjnor.

Nëse përpiqesh që ngjarjet apo ndodhitë historike t'i interpretosh apo kuptosh si shenja të ardhjes sa më të shpejtë të Krishtit, atëhere mund të mendosh, se besimi në riardhjen e Tij ka nevojë për siguri dhe konfirmim. Kërkesën për të dhënë „shenja“, të cilat për shembull tregonin pushtetin, forcën e tij, Jezusi i ka refuzuar kategorikisht: „Ai iu përgjigj dhe iu tha atyre: Një brez i mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por asnjë shenjë nuk do t'i jepet, përveç shenjës së profetit Jona“ (Mateu 12,39). „Shenja e profetit Jona“ është qëndrimi i Jezusit në mbretërinë e të vdekurve dhe Ringjallja e tij. Kjo shenjë mund të perceptohet vetëm me besim. Provat e siguruara nga shenjat historike kundërshtojnë dëshminë e Testamentit të Ri. Besimi nuk mund të sigurohet nëpërmjet shenjave! Për këtë na tregon edhe Pali tek 1. Korint 1,22,23, kur në formë kritikuese ven re dhe thotë: „Se Judët kërkojnë shenja dhe grekët kërkojnë mënjori, ndërsa ne predikojmë Krishtin, të Kryqëzuarin, për judët kjo është një shkelje dhe për johebrenjtë një budallallëk.“

Ne besojmë që Zoti vepron në histori. Kështu veproi me popullin e Izraelit, po kështu veproi ndër njerëzimin

Photo: © vectorfusionart - stock.adobe.com

nëpërmjet Jezu Krishtit, po kështu vepron në kohën e Kishës. Sigurisht që ngjarjet e historisë së Kishës, mund t'i kuptojmë si vepra të Shpirtit të Shenjtë, si për shembull Këshillin okumen apo edhe rizënie me persona të postit të apostujve, të cilët na forcojnë, na e mbajnë të gjallë premtimin e riardhjes së Krishtit. Edhe riardhja e tij do të ketë një karakter të një ngjarje historike. E rëndësishme për ne sot është, që të kemi besim tek thënia e Jezu Krishtit, se ai do të vijë përsëri.

A mund të bëjnë njerëzit më shumë nga sa besojnë dhe të jenë gati?

Versioni i Mateut për fjalimin e kohës së fundit, të mbarimit flet pikërisht për këtë çështje dhe na jep një shtytje. Aty thuhet: „Prandaj përgatituni edhe ju për këtë! Pasi Biri i njeriut do të vijë në një orë, të cilën nuk e imagjinoni“ (Mateu 24,44). Këtu tregohet edhe një here më mirë, se besimi tek Jezu Krishti nuk mund të sigurohet nëpërmjet

një ndodhie, një ngjarjeje të veçantë historike. Nuk është një besim, i cili mund të justifikohet, apo identifikohet nëpërmjet ngjarjeve të kohës, si ato që mësojmë nëpërmjet mediave.

Jezu Krishti do të vijë, kur ta vendosë vetë ai. Nuk do të ketë shenja të përcaktuara historikisht për këtë. Ne nuk mund të përcaktojmë afërsinë apo largësinë e ardhjes së Zotit nga ngjarjet e tmerrshme, tronditëse të kësaj bote, nuk mund t'i lexojmë ato dhe të themi: „Tani duhet të vijë Zoti.“ E vetmja shenjë është: „Unë po jua them. Unë do të vij së shpejti!“ dhe kjo thënie do të tematizohet dhe forcohet vazhdimisht prej apostulatit. Këtu kërkohet besimi, besimi në dëshmitë biblike dhe të apostulatit. Këtë besim, i cili bazohet vetëm në këtë thënie të Krishtit, duhet ta mbajmë fort dhe ta shpallim tek të tjerët. Çdo përpjekje për ta siguruar atë do të ishte një votë mosbesimi e besnikërisë së Zotit ndaj premtimit të tij!

Masthead

Autori: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Publikuesi: Peter Johanning

Pasqyra

- 05.01.2020 Neuchâtel (Zvicër)
- 11.01.2020 Nzagi (Angola)
- 12.01.2020 Dundo (Angola)
- 07.02.2020 Niamey (Nigeri)
- 09.02.2020 Pô (Burkina Faso)
- 16.02.2020 Hagen (Gjermani)
- 21.02.2020 Lahore (Pakistan)
- 23.02.2020 Karachi (Pakistan)
- 01.03.2020 Berlin (Gjermani)
- 22.03.2020 Kissidougou (Guinea)

New Apostolic Church
International

